

tale ved Lovforslagets Fremsættelse var der ikke noget om Landbrugskrisen, og jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister vil minde om den ved denne Lejlighed. Jeg tænker, han finder det formaalstjenligt at tie herom. Men alligevel kan man ikke se bort fra, at Smør er faldet med op imod 50 pCt., Kød med over 30, Æg med ca. 30 pCt. og Flæsk op til 15—20 pCt. Landboernes Løn er selvfølgelig faldet i omtrent tilsvarende Grad. Det er en Lønnedsættelse til Landbruget, som klodser noget. Det er noget andet end de Pillerier af Lønnedsættelser paa et Par Points eller noget mere, som Industrien og Fagforeningerne vrøvlede og sloges om i Foraaret for til sidst at enes om at ligge Samfundet til Byrde. Begge Parter kan blive enige om at løbe Statskassen paa Dørene for at lasse Byrderne over paa Folk, der har tabt meget mere i Løn end de. Det er efter min Mening et daarligt Kammeratskab, der her har givet sig til Kende. Desuagtet er Ministeriet overordentlig lydhørt overfor Krav fra den Side; de skal ikke blot beholde det, de har, men de skal have mere endnu. Men Ministeriets Stilling til Landbruget er ganske modsat. Det kan man læse sig til ud af det foreliggende Lovforslag. Landbruget forlanger ikke mere Støtte, men den Smule, det her har paa Husdyrloven, vil man nu ogsaa halvere, til Trods for at vor Løn er faldet mere end vore Kammeraters Løn i andre Erhverv. Det er en uligelig Behandling fra Ministeriets Side, som vi ikke kan være tjente med, og som jeg synes er fuldkommen uforsvarlig.

Jeg beklager, at Ministeriets Stilling er saa forskellig overfor Erhvervene, velvillig, lydhør og imødekommende overfor Industri og Fagforeninger, men, saa vidt jeg kan skønne, lige saa uvillig overfor Landbrugets Ønsker, selv de mest beskedne. Jeg beklager en saadan Stilling fra Ministeriets Side, fordi den utvivlsomt er skadelig for Landets Økonomi, men ogsaa fordi den strider imod, hvad der er et Ministeriums Opgave, som dog er at være til størst mulig Nytte for alle Landets Erhverv. Et Ministerium bør ikke vise Villie til at skubbe et enkelt Erhverv ud i Ødemarken og samle andre Erhverv i et Driivhus for at opelske dem til at eksistere ved kunstig Læg og kunstig Varme. Et saadant Forhold fordyrer og vanskeliggør Stillingen for de andre Erhverv, og det gørtilige de paagældende Erhverv ganske uegnede til at staa imod de Storme, som nu en Gang intræffer i Livet. Begge Fremgangsmaader er skadelige for Erhvervene, og derfor ogsaa for Landet. Alle Erhverv bør staa den høje

Regerings Hjerter lige nær, men denne Grundregel for enhver Regering synes jeg, den socialdemokratiske Regering gaar ganske paa tværs af. Til Industri og Fagforeninger ydes der mere Toldbeskyttelse og mere i direkte Tilskud, men Landbruget, som dog, synes jeg, har været tro over det lidet, man hidtil har betroet det, vil man endogsaa tage Halvdelen fra af det, som det hidtil har faaet, som Tak for dets Virksomhed.

Jeg føler mig ogsaa forvisset om, at det ikke er landbrugsfaglige Interesser, der har dikteret et Lovforslag som det foreliggende. Den højtærede Minister er jo ikke blot Landbrugsminister, han er ogsaa socialdemokratisk Minister, og saa vidt jeg kan skønne af Lovforslagets Indhold, er han først og fremmest socialdemokratisk Minister. Da det socialdemokratiske Ministerium skulde til at indrette sig, gik der ogsaa Rygter om, at Landbrugsministeriet havde faaet Statsministeriets Budstue anvist. Men der staa jo saa meget i Bladene, og Menneskenes Børn kan nu en Gang være onskabsfulde, og jeg troede, at det den Gang var en Ondskabsfuldhed mod det socialdemokratiske Ministerium. Men jeg faar mere og mere det Indtryk, at de Lovforslag, der kommer fra Landbrugsministeriet, i adskillige Tilfælde har Udseende af at være stillet af andre Ministerier end Landbrugsministeriet, og det foreliggende Lovforslag vidner om, at den faglige Interesse hos Landbrugsministeren ikke blot er blevet overvældet, men næsten fuldstændig kvalt af den politiske Interesse til stor Skade for Forslaget naturligvis, men vel sagtens nok til lige saa stor Glæde for det socialdemokratiske Parti.

Socialdemokraterne gjorde sikkert klogt i at erindre sig, at ethvert Forslag, der som det foreliggende er egnet til at svække den erhvervsmæssige Dygtiggørelse af Landbostanden, fører et Skridt i Retning af, at vi faar et fattigt Landbrug, og en Landbostand uden Købeevne vil med usvigelig Sikkerhed føre til, at vi ogsaa faar en fattig Bybefolkning. Derom kan vi være fuldkommen overbeviste. Og naar dette Punkt i Udviklingen er naaet, kan de Herrer Socialdemokrater være fuldkommen forvisede om, at saa vil den sociale Lovgivning, som vi nu alle ser paa med Stolthed, forsvinde som Dug for Solen. Den vil tørres hen, simpelt hen fordi den Velstandskilde er forsvundet, uden hvilken en udviklet Sociallovgivning i et Land ganske afgjort ikke kan oprettholdes. Til syvende og sidst er det derfor ogsaa, synes jeg, en uklog socialdemokratisk Politik at søge gennemført en Lovgivning, som virker svækkende paa Landbruget,